

Arrest

nr. 350 538 van 16 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. DESENFANS**
 Eugène Plaskysquare 92-94/2
 1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, *loco* advocaat C. DESENFANS. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoekster), die verklaart over de Salvadoraanse nationaliteit te beschikken, diende op 21 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 21 maart 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 7 mei 2025 wordt verzoekster gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 11 juni 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus

en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u de El Salvadoraanse nationaliteit bezit en werd geboren in La Paz, El Salvador. Het grootste deel van uw leven bracht u door in Municipio Juquaran, in het departement Al Sultan. Van april 2023 tot een maand voor uw definitief vertrek uit El Salvador in oktober 2024 werkte u enkele dagen per week als hulpkok in een restaurant. De overige dagen van de week werkte u in een winkeltje vlakbij uw huis in Juquaran.

In 2017 maakte u kennis met uw ex-partner en de vader van uw zoon, M. D. J. D. M.. In 2018 begonnen jullie een relatie en ging u direct bij hem inwonen. Gedurende de gehele relatie hebben jullie samen gewoond, ook samen met zijn moeder. Eind 2019 begon uw ex-partner u te mishandelen. Aanvankelijk bracht hij u enkel psychologische schade toe, maar na verloop van tijd, midden 2020, begon hij u tevens fysiek te mishandelen. In datzelfde jaar gingen jullie tweemaal tijdelijk uit elkaar. In 2021 merkte de buurvrouw op wat er gaande was en vertelde dit door aan uw ouders. Uw ouders spraken u aan over de mishandelingen en drongen er op aan om de relatie te beëindigen. Aanvankelijk ontkende u echter de problemen met Milton omdat u bang was dat hij uw moeder iets zou aandoen. U koesterde immers het vermoeden dat uw ex-partner betrokken was bij een bende.

In augustus 2021 ontdekte u dat u zwanger was van Milton. Op advies van uw ouders beëindigde u, in datzelfde jaar, uiteindelijk de relatie en trok terug in bij hen in. De bedreigingen bleven na het einde van jullie relatie echter doorgaan. Op 21 april 2022 werd jullie zoon D. J. D. B. geboren, die nog steeds bij uw ouders verblijft in El Salvador. Voordat u definitief uit El Salvador vertrok, reisde u midden 2022 samen met uw moeder en zoontje naar Panama vanwege een familielid die daar op sterven lag. In plaats van het geplande verblijf van één maand, verbleef u uiteindelijk vier maanden langer bij uw zus, die in Panama woont. Uiteindelijk besliste u vanwege de aanhoudende bedreigingen van uw ex-partner om El Salvador definitief te verlaten en werd er contact opgenomen met uw neef H. in België om uw reis naar België te regelen.

U verliet El Salvador op 8 oktober 2024. U reisde via Spanje naar België, waar u op 9 oktober 2024 toekwam. U diende op 21 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

In november 2024 nam u vanuit België voor de laatste keer contact op met uw ex-partner om toestemming te vragen om uw zoon naar België te laten overkomen. Hij weigerde dit. Ongeveer een maand voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 7 mei 2025 ontving u via uw TikTok-profiel bedreigende berichten waarin stond dat uw zoon van u zou worden afgenomen. U vermoedt dat uw ex-partner achter deze berichten zit.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat uw ex-partner u zou vermoorden. Daarnaast maakt u zich zorgen dat hij uw zoon via een rechtszaak in El Salvador van u zal afnemen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u een kopie van uw Salvadoraanse identiteitskaart en paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Om te beginnen zijn de problemen met uw ex-partner en vader van uw zoon M. D. J. D. M., van louter familiale en interpersoonlijke aard en hebben als zodanig geen betrekking op de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u, omwille van de problemen met de vader van uw zoon, een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

U kan immers geen actueel, individueel en objectief risico op ernstige schade aannemelijk maken.

U verklaarde dat de problemen met uw ex-partner Milton begonnen op 31 december 2019 wanneer hij u voor een eerste keer verbaal bedreigd had onderweg naar een bijeenkomst (CGVS, p. 10). Vanaf dat moment zou uw expartner u tijdens jullie relatie vaak verbaal mishandeld hebben, voornamelijk wanneer hij dronken was (CGVS, p. 10 en 13). U vertelde tijdens het onderhoud dat hij u tijdens uw relatie vaak uitschold en bedreigde (CGVS, p. 10). Midden 2020 begon hij u ook fysiek te mishandelen en vertelde dat hij u tijdens jullie relatie verschillende keren geslagen had (CGVS, p. 8 en 11). Over het algemeen werd jullie relatie gekenmerkt door zowel verbale als fysieke agressie. Daarnaast zou hij u, nadat jullie uit elkaar gingen in 2021, verbaal zijn blijven bedreigen (CGVS, p. 13).

Er moet echter worden benadrukt dat vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, eerst alle nationale middelen op redelijke wijze moeten zijn uitgeput.

Uit uw verklaringen blijkt echter nergens dat u geen toegang zou hebben gehad tot uw eigen autoriteiten om u te beschermen inzake het huiselijk geweld. U verklaarde immers zelf dat u gedurende jullie jarenlange relatie nooit beroep heeft gedaan op de nationale beschermingsmogelijkheden in El Salvador (CGVS, p. 12). U verklaarde dat uw tante en een vriendin u inderdaad het advies hadden gegeven om de politie bij de zaak te betrekken, maar dat uw ouders dit weigerden omdat ze dachten dat dit uiteindelijk negatieve gevolgen zou hebben voor u of uw zoon (CGVS, p. 12). Ondanks de aanhoudende bedreigingen na het einde van jullie relatie in 2021 heeft u ook nadien nagelaten om hulp/bescherming bij de Salvadoraanse autoriteiten te zoeken, minstens hiertoe al de eerste stappen te zetten (CGVS, p. 12).

Gevraagd waarom u geen beroep zou kunnen doen op de Salvadoraanse politie in El Salvador bij terugkeer, stelde u bovendien zelf dat u dit keer eventueel wel de beslissing zou maken om klacht neer te leggen tegen uw expartner, indien hij u zou blijven bedreigen weliswaar (CGVS, p. 15). Echter, meteen erna verklaarde u dat de vriend van uw ex-partner, die volgens u tot een bende behoort, goede banden heeft met de politie (CGVS, p. 15). Het indienen van een klacht zou naar eigen zeggen verloren moeite zijn omdat uw ex-partner op basis van omkoping zou kunnen vrijkomen (CGVS, p. 15).

Echter, deze aanname berust enkel op veronderstellingen. U had op zijn minst kunnen proberen om de politie of een andere plaatselijke instantie in te lichten over de problemen met uw ex-partner Milton. Bovendien, zoals hieronder uiteengezet, zijn uw verklaringen omtrent het mogelijke bendelidmaatschap van Milton en zijn vriend blote beweringen die niet onderbouwd werden met concrete elementen.

Gelet op het bovenstaande, maakt u op geen enkele wijze aannemelijk dat er in uw individuele omstandigheden geen doeltreffende overheidsbescherming voorhanden was, noch dat u daartoe geen toegang had, noch dat u daar bij terugkeer niet op zou kunnen rekenen.

Verder zijn er geen elementen die erop wijzen dat uw ex-partner Milton u of uw familieleden effectief iets zou aandoen.

- Zo zijn de problemen met uw ex-partner noch actueel noch voldoende ernstig. Ondanks de verbale en fysieke mishandelingen, bleef jullie relatie jarenlang duren en keerde u tot tweemaal terug naar hem in 2020 toen jullie tijdelijk uit elkaar gingen (CGVS, p. 8-11). Na het einde van jullie relatie in 2021, bleef u nog 3 jaren in El Salvador, tot oktober 2024. In die jaren is er op dit vlak opmerkelijk weinig gebeurd. Volgens u zou u nog een aantal keer bedreigd zijn geweest door Milton, voornamelijk wanneer hij dronken was (CGVS, p. 12-13). Echter, gevraagd hoe vaak hij u nog bedreigde na jullie relatie, gaf u aan dat hij u in de jaren daarop 5 à 7 keren verbaal had bedreigd (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u ondanks de bedreigingen zolang in El Salvador bent gebleven, verklaarde u dat u voordien de mogelijkheid niet had om te vertrekken vanwege het gebrek aan financiële middelen (CGVS, p. 14). Echter, het feit dat u nog jarenlang in het land bent gebleven duidt op een weinig dringende situatie.

- Uit uw verklaringen blijkt ook duidelijk dat u weinig tot geen voorzorgsmaatregelen nam na het einde van jullie relatie en verder bleef gaf van een normaal leven te leiden in El Salvador. Wat betreft de voorzorgsmaatregelen, gaf u slechts aan dat u een einde had gemaakt aan de relatie en dat uw neef u naar het werk voerde zodat u Milton niet zou tegenkomen (CGVS, p. 13). Tegelijkertijd zou u in al die jaren, meer bepaald na de geboorte van jullie zoon in 2022, wel nog contact met uw ex-partner hebben gehad (CGVS, p. 13-14). Zo verklaarde u dat Milton contact opzocht met jullie zoon, en dat uw nicht hem bracht naar het huis van uw tante zodat Milton uw zoon kon bezoeken (CGVS, p. 14). U verklaarde dat u dit op advies van uw

vader toeliet (CGVS, p. 14). Verder verklaarde u dat Milton geen problemen had met het feit dat u samen met uw zoon in 2022 naar Panama reisde (CGVS, p. 14). Hij zou enkel bezwaar hebben geuit tegen het feit dat u daar langer dan gepland was gebleven (CGVS, p. 14). Bovendien verklaarde u zelf dat u onderweg naar uw werk regelmatig langs zijn huis passeerde, wat opnieuw een indicatie is dat u geen problemen verwachtte met hem (CGVS, p. 13).

- Ook uw familieleden, inclusief uw zoon, hebben na uw vertrek uit El Salvador in oktober 2024 geen problemen ondervonden. Waar u nog stelde dat er geruchten zijn dat er momenteel meer mogelijkheden zijn voor Milton om uw zoon af te nemen via een rechtszaak, moet worden opgemerkt dat dit slechts een hypothetische vrees is. Uw zoon woont momenteel al langer dan 3 jaar bij uw ouders zonder dat Milton ooit een zaak heeft opgestart (CGVS, p. 13-14). Toen u werd gevraagd waarom u zich niet elders zou kunnen vestigen bij terugkeer naar El Salvador, op enige afstand van Milton, kon u evenmin een overtuigend antwoord geven. Zo verklaarde u enkel dat u altijd bij uw ouders had gewoond in El Salvador, vlakbij het huis van uw ex-partner, en dat u nergens anders terecht kan (CGVS, p. 16). Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS hier echter niet ontkent dat uw ex-partner mogelijks juridische stappen zou kunnen ondernemen tegen u, waar hij recht op heeft. Een eventueel juridisch optreden tegen u inzake de hoede en voogdij over jullie zoon is echter geen grond om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

- De laatste keer dat Milton u verbaal bedreigde zou 2 maanden voor uw komst naar België zijn geweest (CGVS, p.13). U ondervond tot uw vertrek geen verdere problemen met hem. Na het laatste contact met Milton in november 2024 via de telefoon, waarbij u hem vroeg om zijn toestemming om jullie zoon naar België te laten overbrengen, heeft noch u noch uw familieleden iets van hem vernomen (CGVS, p. 14-15). U wist niet eens zeker waar hij zich op dit moment bevindt. Zo verklaarde u aanvankelijk dat er wordt gezegd dat Milton naar de Verenigde Staten is getrokken (CGSV, p. 7). Later tijdens het onderhoud zei u dat u het gevoel heeft dat hij in El Salvador is, en dat hij het gerucht over de Verenigde Staten laat rondgaan zodat u niets zou vermoeden over zijn plan om jullie zoon af te nemen (CGVS, p. 14). Afgezien van dit gevoel kon u echter geen enkele concrete aanwijzing hiervoor neerleggen (CGVS, p. 14).

- Waar u nog stelde dat de bedreigingen die u in 2025 via sociale media ontving waarschijnlijk van de vader van uw zoon kwamen, dient opnieuw te worden opgemerkt dat u geen enkel concrete elementen naar voren bracht om dit vermoeden te staven. U verklaarde enkel dat u dacht dat het om uw ex-partner Milton ging omdat de berichten over uw zoon gingen, en dat het u deed herinneren aan zijn woorden tijdens jullie relatie (CGVS, p. 15). U verklaarde verder dat de persoon die u deze berichten stuurde uiteindelijk tot inkeer kwam en dat hij u niet meer gecontacteerd had nadat uw neef zich ermee had gemoeid (CGVS, p. 9).

- Ten slotte wordt vastgesteld dat uw uitspraken over het mogelijke bendelidmaatschap van uw ex-partner Milton en zijn vriend niet zijn onderbouwd met concrete elementen, en bijgevolg weinig aannemelijk zijn. Zo noemde u de naam van Milton of zijn vriend niet spontaan toen u werd gevraagd of u iemand kende die al dan niet vrijwillig lid was van een bende (CGVS, p. 5). Later gaf u aan dat u vreesde dat Milton uw moeder iets zou aandoen toen u de relatie had beëindigd, omdat hij naar eigen zeggen bij een bende betrokken was. Tegelijk gaf u echter ook aan dat u niet precies wist op welke manier dat het geval zou zijn (CGVS, p. 8-9). Toen u werd gevraagd naar concrete aanwijzingen voor zijn eventuele betrokkenheid, verwees u naar zijn vriend met wie hij vaak optrok, die tatoeages had en volgens u lid was van de bende 18 (CGVS, p. 15). Behalve uw opmerking dat Milton soms tot laat in de nacht wegbleef toen jullie nog een relatie hadden, zonder dat u toen wist wat hij dan deed, had u verder geen enkele aanwijzing (CGVS, p. 15).

De door u neergelegde documenten veranderen evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen. U legde namelijk een kopie van uw identiteitsdocumenten voor, nl. van uw identiteitskaart en paspoort. Deze documenten tonen uw persoonsgegevens aan, die hier niet ter discussie staan.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence van 21 december 2023 (beschikbaar op coi_focus_salvador_situation_securitaire_depuis_letat_durgence_20231221_2.pdf (cgvs.be) of CGVS), en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat El Salvador een geschiedenis kent van wijdverspreid geweld, gepleegd door zowel de aanwezige bendes als de Salvadoraanse autoriteiten, die weliswaar steeds

doelgericht en individueel van aard is geweest, en dit nog steeds is op heden. Zo stelde UNHCR in maart 2016 dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” en “In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.” (UNHCR Guidelines, p. 44-45).

Na een breuk in de akkoorden tussen de bendes en de regering heeft de Salvadoraanse overheid op 27 maart 2022 de noodtoestand ingesteld. Hoewel de noodtoestand de fundamenteën van de rechtsstaat aantast en de bendes evenmin volledig weggevaagd zijn, heeft deze situatie er evenwel toe geleid dat de bendes op heden niet meer op dezelfde manier bestaan zoals El Salvador ze al decennia lang kende. Hun territoriale aanwezigheid en controle, hun hoofdzakelijke bron van inkomsten – afpersing – en hun interne structuur werden sterk ondermijnd met een positief effect op de veiligheid en het dagdagelijks leven van vele Salvadoranen als gevolg, in het bijzonder dan voor degene die voorheen leefden in een wijk onder controle van een bende. Zo blijkt uit de beschikbare informatie onder meer dat er opnieuw bewegingsvrijheid is, het aantal moorden verminderde en dat afpersing in het algemeen daalt. Waar er nog sprake is van geweld, is dit nog steeds doelgericht en individueel van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes, waaronder weliswaar ook vele onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er actueel in El Salvador een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de oude artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 17 en 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting bij haar middel dat verzoekster eveneens de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

2.2. Verzoekster gaat in een eerste middelonderdeel in op haar vermeende nood aan de vluchtelingenstatus. Zij betoogt dat zij een nood heeft aan internationale bescherming omwille van vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van haar behoren tot een bepaalde sociale groep. In dit verband wijst zij erop dat de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador economische en militaire macht willen verwerven door middel van criminele activiteiten, zijnde geweld, afpersing en intimidatie. Zij betoogt dat dergelijke praktijken duidelijk politiek gemotiveerd zijn, en dat iemand dus als “*politiek tegenstander*” kan worden beschouwd in de zin van het Vluchtelingenverdrag als hij zich verzet tegen bendepraktijken, door de autoriteiten beschouwd wordt als lid van een bende, door bendes beschouwd wordt als een verklikker als lid van een andere bende. Zij wijst daarbij op wat in COI-rapporten van 4 juli 2022 en 15 juli 2019 kan worden gelezen over de impact van de georganiseerde misdaadgroepen op het politieke leven in El Salvador.

Vervolgens betoogt verzoekster dat verschillende bronnen bevestigen dat de door de bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau bereikt heeft en dat er zich een niet aflatende cyclus van

wraak en geweld afspeelt tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden. Zij wijst erop dat de speciale rapporteur voor de mensenrechten van binnenlandse ontheemden in april 2018 verklaarde dat het geweld in El Salvador een niveau heeft bereikt dat gelijk is aan of hoger is dan het geweldniveau in landen in een conflictsituatie en dat El Salvador op de lijst van gevaarlijkste staten ter wereld staat. Zij stelt dat zij gelet op de beschikbare informatie over de veiligheidssituatie in El Salvador en de bendes met redenen vreest vervolgingen of ernstige schade te ondergaan in geval van terugkeer. Zij citeert verschillende bronnen die zouden getuigen van *“de onmogelijkheid van de Salvadoraanse autoriteiten om haar burgers te beschermen tegen de criminele bendes”*.

Verzoekster betoogt dat haar vrees voor vervolging eveneens is ingegeven door het feit dat zij tot een *“specifieke en kwetsbare sociale groep”* behoort in de zin van oud artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, met name de groep van vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) al regelmatig geoordeeld heeft dat personen van hetzelfde geslacht kunnen worden geacht een specifieke sociale groep in de zin van dit artikel te vormen.

Verzoekster meent dat zij, gelet op de beschikbare informatie, terecht vreest het slachtoffer te worden van fysiek en psychologisch geweld door de bendes en derhalve in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

2.3. Verzoekster voert in een tweede middelonderdeel aan dat zij, minstens, in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij betoogt dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat zij vreest voor haar ex-partner, die haar met de dood heeft bedreigd en haar zoon zou kunnen ontvoeren, alsook voor de bendes en de autoriteiten. Volgens haar kan zij geen bescherming verkrijgen van de Salvadoraanse autoriteiten. Zij voert aan dat het geweld in El Salvador voortduurt, dat de noodtoestand de grondslagen van de rechtsstaat aantast, en dat de huidige president is herkozen onder omstandigheden die een democratie onwaardig zijn, en dat dit op zijn minst twijfel moet zaaien over de informatie die door een dergelijke regering wordt verstrekt. Zij vervolgt dat de bendes niet volledig zijn ontmanteld en dat zowel de bendes als de Salvadoraanse autoriteiten verantwoordelijk blijven voor wijdverspreid geweld en ernstige mensenrechtenschendingen. Zij verwijst in dit verband naar diverse rapporten van onder meer Amnesty International, Human Rights Watch, Transparency International en CEDOCA. Zij besluit dat het CGVS de actuele veiligheidssituatie onvoldoende heeft onderzocht en zich enkel op rapporten van december 2023 en juni 2016 heeft gebaseerd.

2.4. In een derde middelonderdeel betwist verzoekster de beoordeling van haar geloofwaardigheid en de motivering van de bestreden beslissing. Zij voert aan dat de motieven van het CGVS niet draagkrachtig zijn en dat zij een oprechte inspanning heeft geleverd om haar verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken. Volgens haar heeft zij alle vragen van het CGVS beantwoord en een coherent relaas afgelegd zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen. Voor zover nog onduidelijkheden zouden bestaan, meent zij dat verder onderzoek vereist is, dan wel dat haar het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Vervolgens gaat zij in op het ontbreken van bescherming voor vrouwen in El Salvador. Onder verwijzing naar de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence”* van 21 december 2023 betoogt zij dat geweld tegen vrouwen, en in het bijzonder huiselijk geweld, nog steeds wijdverspreid is, dat de bescherming door de autoriteiten onder de noodtoestand niet is gewaarborgd. Zij verwijst daarnaast naar informatie van UNFPA van 19 november 2024, waaruit volgens haar blijkt dat El Salvador één van de hoogste femicidecijfers in Latijns-Amerika kent, dat gender gerelateerd geweld een belangrijke oorzaak van ontheemding vormt en dat slechts een beperkt deel van de slachtoffers hulp of diensten zoekt wegens wantrouwen tegenover hulpverleners, lacunes in de respons, straffeloosheid en vrees voor represailles. Verder verwijst zij naar het *“World Report 2025”* van Human Rights Watch, waarin wordt gewezen op de criminalisering van abortus en de afschaffing van gespecialiseerde parlementaire commissies, waaronder de Commissie voor Vrouwen en Gendergelijkheid. Ten slotte citeert zij uit het *“2023 Country Reports on Human Rights Practices: El Salvador”* van het U.S. Department of State, waarin wordt gesteld dat de wet huiselijk geweld verbiedt en contactverboden mogelijk maakt, maar dat deze wetgeving slecht wordt gehandhaafd, dat huiselijk geweld een wijdverspreid en ernstig probleem blijft en dat slechts een beperkt aantal zaken tot een veroordeling leidt.

Met betrekking tot haar persoonlijke situatie zet verzoekster uiteen dat zij sinds eind 2019 het slachtoffer was van verbaal en nadien ook fysiek geweld door haar ex-partner, dat zij de relatie beëindigde maar de bedreigingen bleven voortduren en dat zij ook vanuit België nog doodsb bedreigingen ontving. Verzoekster vreest dat haar ex-partner haar zal vermoorden en hun gemeenschappelijke zoon zal ontvoeren, hetzij met geweld, hetzij via een oneerlijke gerechtelijke procedure. Zij betwist dat deze vrees louter familiaal of interpersoonlijk van aard is. Volgens haar kon zij geen gebruik maken van nationale beschermingsmogelijkheden in El Salvador, gelet op het ontbreken van effectieve bescherming door de autoriteiten, in het bijzonder voor vrouwelijke slachtoffers van familiaal geweld. Zij stelt dat ook haar ouders zich tegen het indienen van een klacht verzetten uit vrees voor represailles tegen haar moeder of haar zoon,

dat haar zus zelf werd bedreigd en daarom naar Panama verhuisde, en dat haar ex-partner banden heeft met bendeleden en personen met goede contacten bij de politie. Om die reden vreest zij dat haar ex-partner, zelfs indien hij zou worden opgepakt, door omkoping onmiddellijk zou worden vrijgelaten. Voorts betoogt verzoekster dat haar vrees actueel en ernstig blijft. Zij wijst erop dat haar relatie meerdere jaren heeft geduurd, dat verwerende partij haar ten onrechte verwijt dat zij in 2020 naar haar agressor is teruggekeerd, daar zij naar haar ex-partner is teruggekeerd omdat zij daartoe werd bedreigd en geïntimideerd. Zij stelt dat zij niet vermeld heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud omdat zij gestresseerd was en niet werd bijgestaan door haar advocaat. Zij benadrukt dat de bedreigingen na het einde van de relatie zijn blijven voortduren, in het bijzonder nadat zij een nieuwe partner had, en dat het feit dat zij nog drie jaar in El Salvador verbleef niet betekent dat zij er veilig was. Volgens haar diende zij als alleenstaande vrouw met een jong kind bovendien eerst de nodige financiële middelen te verzamelen om te kunnen vluchten. Verzoekster voert verder aan dat zij, om haar ex-partner te vermijden, voorzorgsmaatregelen nam, onder meer doordat haar neef haar naar het werk bracht, maar dat zij contact met hem moest blijven houden omwille van hun gemeenschappelijke zoon. Zij stelt dat zij bij terugkeer onvermijdelijk opnieuw met haar ex-partner zal worden geconfronteerd, aangezien hij ouderlijk gezag over het kind wil uitoefenen en zich heeft verzet tegen de overbrenging van hun zoon naar Europa. Zij vreest tevens dat haar zoon, gelet op de banden van zijn vader met bendes, met geweld zou kunnen worden gerekruteerd, alsook dat tijdens haar afwezigheid een gerechtelijke procedure zou worden ingeleid waarbij de exclusieve ouderlijke macht aan haar ex-partner wordt toegekend. Ten slotte stelt verzoekster dat zij zich niet elders in El Salvador kan vestigen, nu zij nergens anders heen kan en vreest dat haar ex-partner, mede gelet op zijn vermeende banden met bendes, nog gewelddadiger zou reageren indien zij het ouderlijk huis zou verlaten om zich elders in het land te vestigen.

2.5. Verzoekster wijst er in een vierde middelonderdeel op dat als zij terugkeert naar El Salvador, zij het doelwit zal worden van diezelfde bendes, omdat ze dan als “*terugkeerder*” beschouwd zal worden. Zij betoogt dat gedwongen terugkeerders naar El Salvador een onveranderlijk kenmerk delen, met name dat zij in het buitenland hebben verbleven en daardoor worden geacht over financiële middelen te beschikken. Volgens verzoekster loopt zij om die reden het risico om slachtoffer te worden van “*mishandeling, afpersing en daden en bedreigingen van geweld, zonder dat zij zich effectief kunnen beroepen op de bescherming van de Staat*”, omwille van het onveranderlijk kenmerk dat zij in het buitenland heeft verbleven en dat zij daarvoor worden geacht over financiële middelen te beschikken. Verzoekster verwijst in dit verband naar de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016, de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari 2020 en een rapport van Human Rights Watch getiteld “*Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*” van 5 februari 2020. Daarnaast verwijst zij naar de COI Focus “*Retour au pays après un épisode migratoire*” van 15 december 2020, de update daarvan van 13 juli 2021 en de COI Focus “*Situation sécuritaire*” van 4 juli 2022.

2.6. In hoofddorde vraagt verzoekster dat zij erkend wordt als vluchteling, in ondergeschikte orde dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.7. Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster geen nieuwe stavingsstukken toe.

3. Aanvullende nota

Op 13 januari 2026 maakt de verwerende partij, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij zij via een consulteerbare weblink, verwijst naar volgende informatiebronnen:

- COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence*”, 5 augustus 2025;
- UNHCR, “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*”, maart 2016.

4. Voorafgaand

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

4.2. De Raad wijst erop dat de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Verordening (EU) 2024/1348) met ingang van 12 juni 2026 van toepassing is. Artikel 79, lid 3, van deze Verordening verduidelijkt evenwel dat zij van toepassing is op procedures voor het verlenen van internationale bescherming met betrekking tot verzoeken die vanaf 12 juni 2026 worden ingediend. Verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum zijn ingediend, blijven onderworpen aan richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Aangezien verzoekster haar verzoek om internationale bescherming op 21 oktober 2024 heeft ingediend, wordt de onderhavige procedure derhalve beheerst door de Procedurerichtlijn en door de ter omzetting daarvan vastgestelde nationale bepalingen.

4.3. Met ingang van 12 juni 2026 is Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) rechtstreeks van toepassing.

De bestreden beslissing werd genomen vóór 12 juni 2026 en is geschraagd op de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsartikelen, die de criteria voor de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevatten, werden bij artikel 20 en 21 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (BS 19 juni 2026) opgeheven. De inhoud van deze artikelen wordt voortaan geregeld door de definities in artikel 3, 1) tot en met 6) van Verordening (EU) 2024/1347 en de hoofdstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), III (voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus) en artikel 13 (verlening van de vluchtelingenstatus) van Verordening (EU) 2024/1347 wat betreft de vluchtelingenstatus en de hoofdstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), V (voorwaarden om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming) en artikel 18 (verlening van de subsidiaire beschermingsstatus) van Verordening (EU) 2024/1347 wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus (*Parl.St.* Kamer 2025-26, DOC 56 1401/001, 33). Verordening (EU) 2024/1347 bevat geen overgangsbepalingen op grond waarvan vóór 12 juni 2026 ingediende verzoeken onderworpen blijven aan de voordien geldende materiële voorwaarden voor internationale bescherming. Zij is bijgevolg vanaf 12 juni 2026 eveneens van toepassing op verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum werden ingediend, maar waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. De omstandigheid dat het voorliggend verzoek vóór 12 juni 2026 werd ingediend en dat de bestreden beslissing vóór die datum werd genomen, doet hieraan geen afbreuk. De Raad dient bij de beoordeling van het voorliggend beroep dan ook na te gaan of verzoeker voldoet aan de in Verordening (EU) 2024/1347 vastgestelde voorwaarden voor het verlenen van internationale bescherming.

4.4. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoetkomt aan de verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming, zoals voorzien in artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Hierbij moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het

land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Wanneer een of meer specifieke aspecten van de verklaringen van een verzoeker niet met documenten of ander bewijsmateriaal worden gestaafd, bepaalt artikel 4, lid 5, van Verordening (EU) 2024/1347 dat geen aanvullend bewijsmateriaal wordt verlangd met betrekking tot deze specifieke aspecten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn of haar verzoek om internationale bescherming te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn of haar verzoek;
d) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, onder andere rekening houdend met het moment waarop de verzoeker om internationale bescherming heeft verzocht.”*

5. Beoordeling van het beroep

5.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens oud artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, thans artikel 2.16, § 1, 1°, van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet), moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht. De Raad wijst er bovendien op dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven.

Voorts acht verzoekster artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden, doch laat zij na te verduidelijken op welke wijze dit artikel, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

5.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de Verordening (EU) 2024/1347. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van voormelde verdragsbepaling is dan ook niet aan de orde.

5.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

5.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 15, onder a) en b), van Verordening (EU) 2024/1347

5.4.1. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoeksters vrees voor vervolging door haar ex-partner M. D. J. D. M., met wie zij in 2017 kennismakte en vanaf 2018 tot 2021 een relatie had. Verzoekster verklaart dat zij gedurende deze relatie met hem samenwoonde in Porto Cabello en dat hij de vader is van haar zoon, geboren op 21 april 2022 (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 7 mei 2025 (hierna: NPO), p. 6-7). Verzoekster verklaart dat haar ex-partner haar vanaf eind 2019 psychologisch en verbaal begon te mishandelen en dat hij haar vanaf midden 2020 ook fysiek mishandelde, voornamelijk wanneer hij dronken was (NPO, p. 8 en p. 10-11). Zij stelt dat hij haar uitschold, haar ervan weerhield haar familie te bezoeken, haar opsloot in haar kamer, haar tijdens haar zwangerschap uit een hangmat trok en haar meermaals sloeg (NPO, p. 8 en p. 10-11). Tevens verklaart zij dat hij haar op een bepaald ogenblik met een mes of steekwapen bedreigde (NPO, p. 11). Volgens verzoekster hield zij deze mishandelingen aanvankelijk verborgen uit angst dat haar ex-partner haar moeder iets zou aandoen, waarbij zij tevens het vermoeden koesterde dat hij betrokken was bij een bende (NPO, p. 8-9). Verzoekster verklaart dat zij in 2021, nadat haar buurvrouw de situatie had opgemerkt en haar ouders hiervan op de hoogte bracht, op advies van haar ouders de relatie beëindigde en opnieuw bij hen ging wonen (NPO, p. 8 en p. 11-12). Zij geeft aan dat zij tijdens de relatie, noch nadien, ooit bescherming zocht bij de Salvadoraanse autoriteiten. Na het einde van de relatie zou haar ex-partner haar verbaal zijn blijven bedreigen, voornamelijk wanneer hij dronken was. (NPO, p. 13). Zij stelt verder dat haar ex-partner, nadat zij in België was aangekomen en hem om toestemming vroeg om hun zoon naar België te laten overkomen, weigerde deze toestemming te geven en ermee dreigde haar overal ter wereld te zullen vinden indien zij hun zoon zonder zijn toestemming zou meenemen (NPO, p. 9 en p. 15). Daarnaast verwijst verzoekster naar bedreigende berichten die zij via sociale media zou hebben ontvangen, waarin werd gesteld dat zij een goede advocaat moest zoeken omdat haar zoon van haar zou worden afgenomen. Verzoekster vermoedt dat haar ex-partner achter deze berichten zit (NPO, p. 9 en p. 15). Verzoekster vreest dat haar ex-partner haar bij terugkeer iets zou aandoen of haar zou doden, gelet op het geweld in het verleden en zijn mogelijke banden met een bendelid (NPO, p. 15). Ook stelt verzoekster dat zij vreest dat haar ex-partner via een gerechtelijke procedure in El Salvador haar zoon van haar zal afnemen (NPO, p. 13-14). Ter staving van haar identiteit en nationaliteit legt verzoekster een kopie van haar Salvadoraanse identiteitskaart, geldig tot 30 januari 2023, alsook haar Salvadoraanse paspoort, geldig tot 23 november 2028, neer (AD, stuk 5, Documenten neergelegd door de verzoeker, nr. 1).

5.4.2. Verzoeksters identiteit en nationaliteit worden niet betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoekster een relatie had met M., dat zij tijdens deze relatie het slachtoffer werd van huiselijk geweld en dat zij samen met haar ex-partner een zoon heeft, die thans bij haar ouders in El Salvador verblijft.

5.4.3. In de mate dat de in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de door verzoekster aangehaalde feiten van intrafamiliaal geweld louter van interpersoonlijke en familiale aard zijn en als dusdanig geen verband houden met één van de in de vluchtelingendefinitie bepaalde gronden voor vervolging, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging, benadrukt de Raad dat de loutere omstandigheid dat verzoekster El Salvador verlaten zou hebben omwille van partnergeweld geenszins betekent dat dergelijke feiten niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag zouden kunnen ressorteren. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het Hof van Justitie (hierna: HvJ) in zijn arrest in de zaak C-621/21 oordeelde dat *“naargelang van de omstandigheden in het land van herkomst, zowel vrouwen uit dat land in hun geheel als meer beperkte groepen van vrouwen die een bijkomende gemeenschappelijke eigenschap delen, kunnen worden geacht te behoren tot „een bepaalde sociale groep”, wat een „grond van vervolging” kan vormen die tot verlening van de vluchtelingenstatus kan leiden”* (HvJ, C-621/21, *WS tegen Intervyuirasht organ na Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerskia savet, in tegenwoordigheid van: Predstavitelstvo na Varhovnia komisar na Organizatsiyata na obedinenite natsii za bezhantsite v Bulgaria* (Grote Kamer), 16 januari 2024, punt 62). Het Hof wees er daarbij op dat vrouwen als geheel kunnen worden geacht te behoren tot een bepaalde sociale groep *“wanneer vaststaat dat zij in hun land van herkomst op grond van hun geslacht blootgesteld zijn aan lichamelijk of geestelijk geweld, daaronder begrepen seksueel geweld en huiselijk geweld”*; dat het aan de betrokken lidstaat toekomt om *“na te gaan of de persoon die zich op deze vervolgingsgrond beroept „gegronde vrees” heeft om in zijn land van herkomst te worden vervolgd omdat hij tot een bepaalde sociale groep behoort in de zin van artikel 2, onder d), van richtlijn 2011/95”* (HvJ, C-621/21, punt 59) en dat ingeval van een daad van vervolging door een niet-overheidsactor, aan de *nexus*-voorwaarde in de vluchtelingendefinitie is voldaan indien deze daad berust op één van de in artikel 10, lid 1 van de

Kwalificatierichtlijn (huidig artikel 10, lid 1, d) van de Verordening (EU) 2024/1347) vermelde vervolgingsgronden of indien het ontbreken van bescherming berust op een van de in laatstgenoemde bepaling genoemde gronden van vervolging, ook al zou de door een niet-overheidsactor gepleegde daad van vervolging niet gebaseerd zijn op die gronden (HvJ, C-621/21, punt 67). Het Hof preciseerde tenslotte dat niet-overheidsactoren op grond van artikel 6, onder c) van de Kwalificatierichtlijn (huidig artikel 6, onder c) van de Verordening (EU) 2024/1347) slechts als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt indien wordt aangetoond dat de actoren van bescherming, waaronder met name de staat, geen bescherming tegen de betreffende handelingen kunnen of willen bieden.

5.4.4. De Raad leest in de door beide partijen aangebrachte landeninformatie dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen meisjes en vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld van bendeleden. Het UNHCR meldt dat seksueel en gender gerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Er zijn gevallen gemeld van huiselijk geweld door bendeleden tegen de vrouwen en andere vrouwelijke leden van hun eigen huishouden. In de UNHCR-richtlijnen van maart 2016 worden vrouwen en meisjes in specifieke omstandigheden aangemerkt als personen met een potentieel risicoprofiel. Dit maakt dat beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder wanneer zij afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is. Het risico op vervolging dan wel ernstige schade blijft evenwel afhankelijk van de individuele omstandigheden van de betrokken vrouw of het betrokken meisje (UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador” van maart 2016, p. 36-38).

Uit de COI Focus van december 2023 blijkt dat het Anti-Foltercomité in zijn rapport van december 2022 stelt bezorgd te zijn over de hoge graad van huiselijk geweld en seksueel geweld in El Salvador en over de gevallen van verdwijning van vrouwen en femicide en de seksuele uitbuiting van vrouwen door bendeleden (COI Focus, 21 december 2023, p. 20-21). Volgens Carnegie Endowment for International Peace vrezen vrouwen en meisjes na het invoeren van de noodtoestand eerder geweld vanwege de overheid, terwijl zij voordien vooral geweld door bendeleden vreesden. Wel wordt er melding gemaakt van misbruik en intimidatie door politieagenten en militairen. Dit zou echter betrekking hebben op vrouwen en meisjes die familieleden zijn van gedetineerden of zelf gedetineerden zijn. De Raad stelt voorts vast dat uit de door verwerende partij bijgebrachte COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire depuis l’état d’urgence*” van 5 augustus 2025 blijkt dat betrouwbare gegevens over gendergerelateerd geweld in El Salvador moeilijk toegankelijk zijn. Volgens officiële bronnen steeg het aantal klachten wegens gendergerelateerd geweld - waaronder feminicide, seksueel, fysiek, en psychologisch geweld - tussen juni 2023 en mei 2024 met 15 % in vergelijking met het voorgaande jaar. Verder vermeldt de COI Focus dat een studie van Cristosal van juli 2024 vrouwen en LGBT-personen aanduidt als categorieën die in het bijzonder worden getroffen door de noodtoestand. Er wordt melding gemaakt van seksuele intimidatie en afpersing van vrouwen door leden van de ordediensten, alsook van bedreigingen en aanvallen tegen vrouwelijke journalisten en mensenrechtenactivisten, zowel in de publieke ruimte als online. Het Observatorium voor geweld tegen vrouwen stelde bovendien dat van 40 gevallen van seksueel geweld in 2024 er vijf werden gepleegd door staatsagenten.

Uit het door verzoekster aangehaalde rapport van UNFPA van 19 november 2024 blijkt dat gender gerelateerd geweld in El Salvador een ernstig probleem blijft, dat El Salvador één van de hoogste femicidecijfers in Latijns-Amerika kent en dat slechts een beperkt deel van de slachtoffers hulp zoekt wegens onder meer wantrouwen tegenover hulpverleners, lacunes in de respons, straffeloosheid en vrees voor represailles. Het rapport van het U.S. Department of State van 22 april 2024 bevestigt dat huiselijk geweld wettelijk verboden is en dat contactverboden mogelijk zijn, maar dat de wetgeving slecht wordt gehandhaafd, dat huiselijk geweld een wijdverspreid en ernstig probleem blijft en dat het aantal veroordelingen beperkt is.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt aldus dat gender gerelateerd geweld en huiselijk geweld in El Salvador nog steeds voorkomen. Er blijkt evenwel niet dat er heden in El Salvador sprake is van groepsvervolging van vrouwen en jonge meisjes, noch dat iedere vrouw die slachtoffer is of was van huiselijk geweld louter om die reden een gegronde vrees voor vervolging heeft. Hoewel uit de hiervoor besproken landeninformatie blijkt dat de bescherming van vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld in El Salvador tekortkomingen vertoont en dat factoren zoals wantrouwen tegenover de autoriteiten, straffeloosheid en vrees voor represailles slachtoffers ervan kunnen weerhouden klacht in te dienen, kan niet blijken dat iedere vrouw die in El Salvador met huiselijk geweld wordt geconfronteerd, verstoken is van doeltreffende nationale bescherming. Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft derhalve noodzakelijk. Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de verzoekster om internationale bescherming, mag van verzoekster worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit blijkt dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij

terugkeer naar haar land van herkomst en dat zij geen toegang heeft tot doeltreffende nationale bescherming.

In dit verband benadrukt de Raad dat vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, eerst alle nationale middelen op redelijke wijze moeten zijn uitgeput. Dit vloeit voort uit artikel 3, punten 5) en 6) van Verordening (EU) 2024/1347, dat vereist dat de betrokken verzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade, niet wil stellen. De Raad wijst tevens op artikel 6, onder c) van Verordening (EU) 2024/1347 dat bepaalt dat actoren van vervolging of ernstige schade niet-overheidsactoren kunnen zijn *“indien kan worden aangetoond dat de actoren bedoeld in artikel 7, lid 1, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Overeenkomstig artikel 7, lid 2, van deze Verordening moet de bescherming door de overheid doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn. De bescherming wordt aanwezig geacht wanneer de actoren als bedoeld in artikel 7, lid 1, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer een verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft. Niet vereist is dat de bescherming geboden door de Staat absoluut is, of dat de overheid bescherming moet bieden tegen elk feit gepleegd door derden. Het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

De bewoordingen in de Verordening (EU) 2024/1347 impliceren aldus een vermoeden van nationale bescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming.

In casu blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij tijdens haar relatie, noch nadien, ooit aangifte heeft gedaan bij de politie of zich op enige andere wijze tot haar nationale autoriteiten heeft gewend om bescherming te verkrijgen tegen het door haar aangehaalde partnergeweld (NPO, p. 12). Haar beslissing om hiervan af te zien, berust op haar overtuiging dat een klacht geen nut zou hebben gehad en haar zelfs in groter gevaar zou hebben gebracht. Verzoekster verbindt haar vrees inzake het ontbreken van nationale bescherming aan de beweerde banden van haar ex-partner M. met bendeleden (NPO, p. 15). De Raad treedt de commissaris-generaal evenwel bij waar deze oordeelt dat verzoekster deze banden niet aannemelijk maakt. Zo blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekster, gevraagd of zij iemand kende die al dan niet vrijwillig lid was van een bende, de naam van M. of van diens vriend niet spontaan heeft vermeld (NPO, p. 5). Pas later verklaarde zij dat zij vreesde dat M. haar moeder iets zou aandoen omdat hij volgens haar bij een bende betrokken was (NPO, p. 8-9). Evenwel verwees zij, gevraagd naar concrete aanwijzingen voor deze betrokkenheid, enkel naar een vriend met wie M. vaak zou optrekken, die tatoeages had en volgens haar lid zou zijn van bende 18, naar het feit dat zij M. verschillende keren zag praten met een gewapende man en naar het gegeven dat M. tijdens hun relatie soms tot laat in de nacht wegbleef, zonder dat verzoekster wist wat hij deed. Verzoekster bracht echter geen concrete elementen aan die op een daadwerkelijke betrokkenheid van M. bij een bende wijzen (NPO, p. 15). Zij preciseert niet welke rol M. binnen een bende zou hebben gehad, welke concrete banden hij met bendeleden onderhield, noch op welke wijze hij door een bende zou worden ondersteund. Ook haar stelling dat een vriend van M., die volgens haar onder verschillende namen bekend zou zijn en goede banden met de politie zou hebben, tot een bende behoort, wordt niet met objectieve of verifieerbare elementen gestaafd. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeksters verklaringen over de vermeende banden van M. met bendeleden in wezen berusten op vermoedens en veronderstellingen. Verzoekster maakt derhalve niet concreet aannemelijk dat haar ex-partner daadwerkelijk banden met bendeleden onderhoudt, noch dat hij via dergelijke banden in staat zou zijn haar of haar zoon bij terugkeer te viseren. Bijgevolg kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij, wegens de beweerde banden van haar ex-partner met bendeleden, geen toegang zou hebben tot doeltreffende nationale bescherming.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog verwijst naar algemene landeninformatie over corruptie, bendegegeweld en tekortkomingen binnen de Salvadoraanse politie en justitie, merkt de Raad op dat deze informatie in hoofdzaak betrekking heeft op de bestrijding van georganiseerde criminaliteit en bendegegeweld. Met haar uiteenzetting toont verzoekster niet aan dat zij als slachtoffer van huiselijk geweld geen bescherming zou kunnen zoeken en krijgen bij de lokale autoriteiten.

Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij in haar individuele omstandigheden geen toegang had of zou hebben tot nationale bescherming in de zin van artikel 7 van Verordening (EU) 2024/1347.

5.4.5. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze motiveert dat verzoekster niet aantoont dat zij actueel een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar El Salvador als gevolg van het

huiselijk geweld waarvan zij het slachtoffer is geweest. Zo is verzoekster na de beëindiging van de relatie nog ongeveer drie jaar in El Salvador gebleven en bleven de problemen die zij in die periode nog met M. kende, volgens haar verklaringen beperkt tot vijf à zeven verbale bedreigingen, voornamelijk wanneer M. dronken was. Deze feiten, hoe betreurenswaardig ook, zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade te worden gekwalificeerd. De Raad kan verder niet anders dan vaststellen dat verzoekster deze verbale bedreigingen klaarblijkelijk niet voldoende ernstig of zwaarwichtig achtte om hiertegen concrete actie te ondernemen. Zij bleef immers nog jarenlang in El Salvador, diende geen klacht in, bleef aan het werk, nam weinig voorzorgsmaatregelen en leidde verder haar leven samen met haar ouders en zoon. Dat verzoekster niet eerder haar land van herkomst heeft verlaten, ondermijnt dan ook de ernst van de door haar voorgehouden actuele vrees (NPO, p. 12-14). Bovendien blijkt dat haar familieleden, met inbegrip van haar zoon, na haar vertrek uit El Salvador geen problemen hebben ondervonden met haar ex-partner. Na het laatste telefonische contact met M. in november 2024, waarbij verzoekster hem toestemming vroeg om hun zoon naar België te laten overkomen, heeft zij noch zelf, noch via haar familie nog iets van hem vernomen. Daarbij komt dat verzoekster niet weet waar M. zich thans bevindt. De dreigberichten die verzoekster in 2025 via sociale media ontving en waarvan zij tijdens haar persoonlijk onderhoud enkel een screenshot heeft getoond, kunnen niet concreet aan M. worden toegeschreven. Verzoekster vermoedt slechts dat hij hierachter zit omdat de berichten betrekking hadden op haar zoon en haar deden denken aan woorden die M. tijdens hun relatie had uitgesproken. Een dergelijk vermoeden volstaat evenwel niet om aan te nemen dat deze berichten daadwerkelijk van M. afkomstig zijn. Verzoekster verklaarde verder dat zij na de tussenkomst van haar neef geen verdere berichten of contacten meer heeft ontvangen. Verzoeksters vrees dat M. via gerechtelijke weg exclusief ouderlijk gezag over hun zoon zou trachten te verkrijgen, is bovendien hypothetisch. Haar zoon verblijft immers al meer dan drie jaar bij haar ouders zonder dat M. een dergelijke procedure heeft opgestart. Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat M. haar actueel nog viseert of dat zij bij terugkeer naar El Salvador om die reden een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen concrete elementen aanbrengt die voormelde vaststellingen kunnen weerleggen of in een ander daglicht plaatsen. Zij beperkt zich in wezen tot het volharden in haar vrees voor haar ex-partner, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een nood aan internationale bescherming en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dit volstaat evenwel niet om afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling dat de problemen met haar ex-partner niet actueel en evenmin voldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoeksters verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij bij in haar standpunt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten, dan wel er niet naar kan terugkeren, omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

5.4.6. Waar verzoekster nog betoogt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van het behoren tot de sociale groep van “*returnees of terugkeerders*”, stelt de Raad vast dat op basis van de door verzoekster bijgebrachte landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021 en de daarin geciteerde landeninformatie, waaronder het door verzoekster geciteerde rapport van Human Rights Watch van februari 2020, niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 15 van Verordening (EU) 2024/1347. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland– of in El Salvador zelf voor het vertrek– belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat derhalve niet om in het verzoekschrift te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet concreet aannemelijk gemaakt worden. Verzoekster slaagt hier niet in. Verzoekster haalt immers geen persoonlijke problemen met bendes aan. Haar beschermingsverzoek is uitsluitend gesteund op een vrees voor vervolging vanwege haar ex-partner. Voor zover zij verwijst naar mogelijke banden van M. met bendeleden, herhaalt de Raad dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat M. zelf bendelid was, noch dat hij banden had met een bende. Bij gebrek aan concrete aanwijzingen dat verzoekster in de negatieve belangstelling van bendes stond, maakt zij niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar El Salvador door de in het land aanwezige bendes zal worden gevisieerd.

Het feit dat verzoekster een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden (COI Focus “*Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*”, p. 23-24). In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in België als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Verder wijst de Raad erop dat afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 15, onder c) van Verordening (EU) 2024/1347 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 9 van deze verordening.

Ten slotte toont verzoekster niet aan dat de invoering van de noodtoestand in maart 2022 tot een andere beoordeling leidt. Uit de informatie die zij aanbrengt, kan niet blijken dat terugkeerders uit het buitenland daarbij geviséerd worden en disproportioneel meer veroordeeld en gearresteerd worden dan andere Salvadoranen.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de objectieve landeninformatie, laat niet toe te besluiten dat verzoekster ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

5.4.8. De door verzoekster op het CGVS neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing vermelde pertinente en terechte redenen.

5.4.9. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Evenmin maakt zij aannemelijk dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 3, punt 6), *juncto* artikel 15, onder a) en b), van die verordening.

5.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in het licht van artikel 15, onder c) van Verordening (EU) 2024/1347

5.5.1. Overeenkomstig artikel 3, punt 6), gelezen in samenhang met artikel 15, onder c), van Verordening (EU) 2024/1347 komt een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet als vluchteling kan worden erkend, voor subsidiaire bescherming in aanmerking wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade, omwille van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 15, onder c) van de Verordening (EU) 2024/1347 (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, punt 30; HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, punt 43).

De commissaris-generaal zet in haar aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in El Salvador:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence van 5 augustus 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_depuis_letat_durgence.pdf of www.cgvs.be/ <https://>), en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat El Salvador een geschiedenis kent van wijdverspreid geweld, gepleegd door zowel de aanwezige bendes als de Salvadoraanse autoriteiten, die weliswaar steeds doelgericht en individueel van aard is geweest, en dit nog steeds is op heden. Zo stelde UNHCR in maart 2016 dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” en “In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.” (UNHCR Guidelines, p. 44-45).

Na een breuk in de akkoorden tussen de bendes en de regering heeft de Salvadoraanse overheid op 27 maart 2022 de noodtoestand ingesteld. Hoewel de noodtoestand de fundamenteën van de rechtsstaat aantast en de bendes evenmin volledig weggevaagd zijn, heeft deze situatie er evenwel toe geleid dat de bendes op heden niet meer op dezelfde manier bestaan zoals El Salvador ze al decennia lang kende. Hun territoriale aanwezigheid en controle, hun hoofdzakelijke bron van inkomsten – afpersing – en hun interne structuur werden sterk ondermijnd met een positief effect op de veiligheid en het dagdagelijks leven van vele Salvadoranen als gevolg, in het bijzonder dan voor degene die voorheen leefden in een wijk onder controle van een bende. Zo blijkt uit de beschikbare informatie onder meer dat er opnieuw bewegingsvrijheid is, het aantal moorden verminderde en dat afpersing in het algemeen daalt. Waar er nog sprake is van geweld, is dit nog steeds doelgericht en individueel van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes, waaronder weliswaar ook vele onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er actueel in El Salvador een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Hoewel noch door de commissaris-generaal, noch door de Raad betwist wordt dat er sprake is van grove mensenrechtenschendingen en willekeurige arrestaties ten gevolge van het uitroepen van de noodtoestand in El Salvador in maart 2022, blijkt evenwel niet dat de situatie in El Salvador, gelet op de ontwikkelingen volgend op het uitroepen van de noodtoestand, dermate gewijzigd zou zijn dat het niet langer opgaat te stellen dat in El Salvador geen sprake is van willekeurig geweld of een gewapend conflict in de zin van artikel 15, onder c) van Verordening (EU) 2024/1347, noch dat een burger die terugkeert naar daar louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

5.5.2. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

5.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen besluit de Raad dat verzoekster niet voldoet aan de materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Zij toont evenmin aan dat zij voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

5.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekster toegang had en in geval van terugkeer zal hebben tot doeltreffende bescherming vanwege de Colombiaanse overheid in de zin van 7 van de Verordening (EU) 2024/1347 tegen de bedreigingen van haar ex-partner, zodat *in casu* kan worden aangenomen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

5.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige

stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.10. Waar verzoekster in ondergeschikt orde vraagt de zaak terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, thans artikel 2.60, § 2, van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS